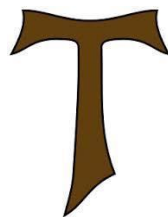

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE NTRA. SENYORA DE MONTSERRAT

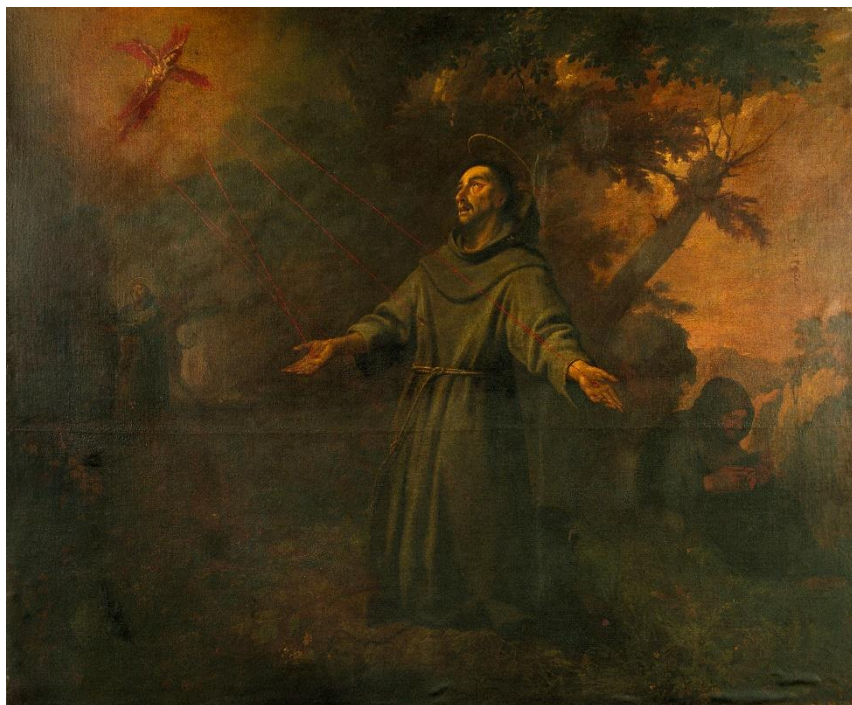
Any 29 setembre de 2024

núm. 279

Web: ofscat.jimdofree.com

e-mail: ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

**Impressió dels Estigmes del Nostre
Pare Sant Francesc**

EL SINAÍ FRANCISCANO

*Fue en la Montaña de La Verna,
en fecha próxima a la fiesta
de la Exaltación de la Santa Cruz*

¡Quien pudiera contemplar!
cómo fue aquel encuentro
en la montaña sagrada
que de La Verna se llama.
Allí Francisco rezaba
y con deseo buscaba
del Amor, la semejanza.
El Amor emprendió el vuelo
y descendió hasta el encuentro.
Con un abrazo el Amado
tornó en dulzura lo amargo.
¡Oh Sinaí Franciscano!
¿Fue la tormenta? ¿la Zarza?
¿Fue el rayo quién rasgó el cielo?
Las flechas lanzó el Arquero
desde la Cruz, estimada.
Fue el Serafín en su vuelo
quien traspasó con el dardo
del Pobrecillo el costado.
Pies con pies, manos con manos.
Con un abrazo el Amado
Tornó en dulzura lo amargo.
Dolor y gozo fundidos
en el alma de Francisco,
y en su carne cinco llagas
signo de la semejanza.

Sor. María Victoria Triviño, osc

DESDE EL CORAZÓN DE LA BIBLIA

Para la reflexión personal. De “Grupos de Jesús” de
José A. Pagola

¡Ánimo! Soy yo. No temáis Mt 14, 24-33

La barca se hallaba ya distante de la tierra muchos estadios, zarandeada por las olas, pues el viento era contrario. Y a la cuarta vigilia de la noche vino El hacia ellos, caminando sobre el mar. Los discípulos, viéndole caminar sobre el mar, se turbaron y decían: «Es un fantasma», y de miedo se pusieron a gritar. Pero, al instante les habló Jesús diciendo: « ¡Ánimo!, que soy yo; no temáis.» Pedro le respondió: «Señor, si eres tú, mándame ir donde ti sobre las aguas.» « ¡Ven!», le dijo. Bajó Pedro de la barca y se puso a caminar sobre las aguas, yendo hacia Jesús. Pero, viendo la violencia del viento, le entró miedo y, como comenzara a hundirse, gritó: « ¡Señor, sálvame!» Al punto Jesús, tendiendo la mano, le agarró y le dice: «Hombre de poca fe, ¿por qué dudaste?» Subieron a la barca y amainó el viento. Y los que estaban en la barca se postraron ante él diciendo: «Verdaderamente eres Hijo de Dios.»

Eran tiempos difíciles para la joven comunidad cristiana en la que Mateo escribía su Evangelio. Se había enfriado el entusiasmo de los primeros tiempos. Los conflictos y tensiones con los judíos eran fuertes. ¿Se hundiría la fe de aquellos creyentes? Lo primero que necesitaban era descubrir la presencia de Jesús en medio de la crisis.

Los cristianos que escuchan este relato lo entienden enseguida. Conocen el lenguaje de los salmos y saben que “las aguas profundas”, “la tempestad”,

“las tinieblas de la noche”... son símbolo de inseguridad, angustia e incertidumbre. ¿No es esta la situación de aquellas fraternidades, comunidades, amenazadas desde fuera por el rechazo y la hostilidad, y tentadas desde dentro por el miedo y la poca fe? ¿No es esta nuestra situación?

Jesús les parece un “fantasma”, algo no real, una ilusión falsa... Los miedos en la comunidad cristiana son uno de los mayores obstáculos para reconocer a Jesús y seguirlo con fe como “Hijo de Dios” que nos acompaña y nos salva en las crisis.

Jesús les dice las tres palabras que necesitan escuchar: “Ánimo. Soy yo. No tengáis miedo”. “Ánimo”: Jesús viene a infundir ánimo y sembrar esperanza en el mundo. “Soy yo”: no es un fantasma, sino alguien vivo, lleno de fuerza salvadora. “No tengáis miedo”: hemos de confiar y aprender a reconocerlo junto a nosotros en medio de las crisis, peligros y dificultades.

Pedro bajó de la barca y “se pudo a caminar sobre las aguas yendo hacia Jesús”. Esto es esencialmente la fe cristiana. “Caminar hacia Jesús, dar pasos día a día orientando nuestra vida hacia él. “Sobre las aguas”, sin otro apoyo firme que no sea su Palabra. Sostenidos por su presencia misteriosa en nuestra vida. ¿Estamos dispuestos a hacer esta experiencia?

Jesús, que está atento y pendiente de Pedro, no permanece indiferente a este grito. Según el relato, “le tiende su mano”, “lo agarra”, y “le dice”: “Hombre de poca fe, ¿por qué has dudado?”. Tal vez en medio de la crisis y de la noche cuando aprendemos a creer con más verdad en la fuerza salvadora que se encierra en Jesús.

- **¿Está mi fe en crisis, se va apagando o va creciendo?**
- **¿Dónde y cómo puedo yo sentir la mano tendida de Jesús que me agarra y me quita los miedos y no deja que me hunda?**
- **¿Qué estamos aportando a la sociedad y a la Iglesia los que escuchamos el Evangelio de Jesús? ¿Ánimo o desaliento? ¿Esperanza o pesimismo? ¿Palabras o compromiso?**

Francisco Javier Conejo, ofs

El propòsit d'aquest escrit i els dels següents mesos, a la llum de la reflexió dels escrits de sant Francesc i sobre els orígens del nostre orde. La reflexió no és d'altra que el retorn a les fonts originals d'aquells que han rebut d'alguna manera l'herència espiritual de sant Francesc.

DÉU PARE EN L'EXPERIÈNCIA DE SANT FRANCESC

La vida evangèlica de Francesc d'Assís el situa davant Déu com a Pare. Aquesta experiència espiritual, que marca la seva conversió, determinarà la seva manera d'estar al món com a «germà» i influirà en el pensament franciscà dels seus deixebles. Luc Mathieu, OFM [Dieu Père, en Évangile Aujourd'hui n. 136 (1987) 14-20].

Reconèixer Déu com a Pare propi, amb qui s'estableix una relació d'amor filial, només pot ocórrer després d'una purificació interior com la que va viure Sant Francesc.

Francesc va prendre consciència d'aquesta realitat en l'oració, la soledat i la meditació de l'Evangeli. Aquest descobriment fonamental de Déu com a Pare farà que Francesc experimenti la llibertat dels fills de Déu. Ja no ha de preocupar-li la seva adaptació a les exigències del món. Es despulla de les inquietuds per adquirir riqueses, per atresorar diners. Lliure, es deixa guiar per l'Esperit Sant.

Contempla el món amb una mirada purificada, se sacia amb l'espectacle de la creació a la qual canta i la bellesa i generositat de la qual descobreix. Es remunta des de l'obra al seu Autor i mira Déu com a Pare magnífic que ha volgut i ha creat tot per al bé dels seus fills. Francesc es considera a si mateix com un fill del Rei que, sense ser personalment amo de res, pot gaudir de tot allò que és del seu Pare. La grandesa, la magnificència, la liberalitat del Pare brillen en les seves criatures. Francesc contempla en endavant el Pare com el «sum bé, etern bé, del qual ve tot bé, sense el qual no hi ha cap bé» (ParPN 2).

Per ell Déu té sempre un nom: no és la divinitat abstracta, ni la trinitat anònima. Francesc nomena sempre les persones divines, Pare, Fill, Esperit Sant.

L'oració de Francesc es dirigeix preferentment al Pare santíssim, tot bondat, enlluernat per la grandesa i transcendència de Déu: «I cap home és

digne de fer de tu menció» (Cànt 2).

«Tu ets sant, Senyor Déu únic, que fas meravelles.

Tu ets fort, / Tu ets gran, / Tu ets altíssim, / Tu ets rei omnipotent,

Tu, Pare sant, Rei del cel i de la terra...» (AID 1-2).

Coneixem Déu com a Pare gràcies a la revelació que ens ha fet el seu Fill Jesús, a qui Francesc anomena amb freqüència «el Fill estimat del Pare», «Senyor de l'univers», «Déu i Fill de Déu».

Recordem el gran moment de l'acció de gràcies de Francesc:

Totpoderós, santíssim, altíssim i súmmum Déu, Pare sant (Jn 17, 11)

i just, Senyor, Rei del cel i de la terra (Mt 11, 25), per Vós mateix us donem gràcies, ja que per la vostra santa voluntat i pel vostre Fill únic, amb l'Esperit Sant, heu creat totes les coses espirituals i temporals; i a nosaltres, fets a imatge vostra i semblança, ens posàreu al paradís. I nosaltres, per culpa nostra, caiguérem. I us donem gràcies perquè, tal com ens creàreu mitjançant el vostre Fill, així també pel vostre amor amb què ens heu estimat (Jn 17, 26), heu fet que Ell mateix, Déu veritable i home veritable, nasqués de la gloriosa sempre Verge beatíssima Santa Maria, i per la Creu i

Sang i Mort d'Ell heu volgut rescatar-nos a nosaltres captius. i us donem gràcies perquè aquest vostre Fill ha de venir altre cop (1 R 23, 1.3.4).

Lluís Viñas, ofs

L'ENVEJA

L'enveja és un dels pitjors pecats capitals, ja que d'ella se'n deriven molts d'altres. És una de les principals llavors del mal en aquest món.

Difamar és una de les conseqüències de l'enveja. Difamar és escampar informació, vertadera o falsa, sobre una persona amb la intenció de perjudicar la seva reputació. Es diferencia de la calúmnia en què aquesta sempre consisteix en l'atribució conscient a alguna persona d'un fet fals, amb la intenció de fer-li mal, de perjudicar-la.

Des del punt de vista espiritual, podem dir que la difamació és un dels mètodes que segueix el dimoni per destruir la reputació dels homes i de les dones per part de persones que, normalment estan envaïdes per l'orgull i la covardia.

Els cristians, encara que ens molesti i ens pugui fer mal, mai hem de tenir por de la difamació, doncs la podem trobar en el camí, gairebé obligat, quan seguim o intentem seguir a Jesucrist. Ell mateix va ser víctima i segueix sent víctima (per exemple: que si era el cap dels dimonis i per aquest motiu els expulsava; que si es va casar amb Maria Magdalena ...).

Quan algú ens difama o ens calumnia, hem de tenir present que el Bon Déu ho permet perquè aprenguem a confiar només en Ell, ja que la nostra difamació pot influir en tots aquells que tenim al nostre voltant, fins i tot les persones més properes.

Per l'ànima d'un veritable deixeble de Jesús, la difamació i la calúmnia son com els fems que es posa al voltant de la base dels rosers: la pudor i el fàstic d'aquests compostos produeixen l'efecte contrari amb el roser, ja que contribueixen al seu creixement, fan augmentar la seva vitalitat i concentren la bona olor a les flors, les roses.

D'aquesta manera, podríem dir que aqueixa obra d'orgull i de covardia produeix en les ànimes dels deixebles de Crist, de "les víctimes", una purificació i un creiment de la humilitat, i també la força que 'produeix el coratge a l'ànima del cristià. En aquest sentit, el Bon Déu farà possible que aquesta, sigui calúmnia o difamació, viscuda contribueixi al seu creixement espiritual.

La gràcia que ens ha estat donada a través de la fe en Jesucrist ens conforma amb Ell, fins el punt de patir diverses persecucions, fins i tot el martiri. La majoria de vegades, per poder suportar aquests "atacs" de difamació ens cal tenir molta paciència. Paciència que sempre hem de demanar al Senyor en les nostres pregàries.

"Feliços sou quan s'us insulta, s'us persegueix, i es diu tota mena de falsedats dolentes contra vosaltres a causa meva. Alegreu-vos, ja que la vostra recompensa serà gran en el Cel".

Després de les vacances estiuenques, bon retorn als afers quotidians !!!
Pau i bé.

Balbina Birba, ofs

Tiziano, Caïn i Abel

NO MONOPOLITZAR LA BONDAT

Són les dotze de la nit, i encara fa calor. Em trobo en el meu despatx que dona el carrer Santaló. Hi ha molt de silenci. La majoria de veïns es troben de vacances, uns a la muntanya, altres a la platja, i també alguns altres a ciutats estrangeres.

Penso que no em costarà gaire concentrar-me pel silenci que abans he esmentat. Fins i tot, els autobusos tinc la percepció que no fan tant de soroll pujant el nostre carrer, que Déu n'hi do el desnivell que hi ha. I ara ja començo la meva reflexió:

Per bondat – del llatí *bonitas* – s'entén una inclinació de fer el bé unida a certa placidesa de caràcter i bon tremp. La persona bondadosa sol ser acollidora, i tranquil·la, pacient. Crea al seu entorn un àmbit de pau, que genera, al mateix temps confiança. A vegades, però, les tendències humanes són exclusivistes, es monopolitzen. Tenim el costum i la pretensió d'acaparar la bondat, d'abassegar la gentilesa i bonhomia. En l'àmbit de la fe cristiana, tot allò que és bo, veritable, just i honest – ho faci qui ho faci, ho digui qui ho digui- prové de l'Esperit de Déu. A voltes, tenim gelosies quan són altres els qui fan el bé. És com si fessin ombra, nosa. Això esdevé fins i tot entre veïns o en la pròpia família. Quan un individu del barri o un parent nostre practiquen una obra de misericòrdia, sap greu i se'ls desprestigia, perquè resulta que són alcohòlics o perquè “no són dels nostres”, es pensa i es diu.

Un segon supòsit és que la bondat veritable ha d'englobar tot el nostre ser, no només a les obres que fem. Una obra pot ser bona en el sentit que és benèfica per algú, però cal que sigui feta amb autenticitat, mai amb afany d'auto justificar-se o de sobresortir, o amb enveja. Hem de ser tolerants i comprensius: reconèixer que les esclatxes de bondat es poden donar en qualsevol persona, i si fa una bona acció i al mateix temps estima, el seu testimoniatge és perfecte.

Ens hauríem d'alegrar que es faci el bé en el món i que prosperin les bones iniciatives, vinguin de qui vinguin, sense caure en rivalitats estèrils que no porten enlloc.

Tampoc no és bo tenir-ho tot controlat i fiscalitzat. Cal respectar la llibertat aliena. A tots hem d'obrir el cor: els sacerdots en relació amb els laics, els grans amb els joves, els homes i les dones, els governants amb els ciutadans, els catòlics amb altres creients i no creients.

Pel que fa a les bones obres de les persones que ens han deixat, malgrat no fossin del color polític o religiós que hauríem volgut, sempre hem de valorar la tasca que van dur a bon terme.

Sempre més val valorar i agrair que no pas tot el contrari. Sempre positius, sempre endavant!

Així serem més feliços i els del nostre entorn també ho seran.

Fra Francesc Costa i Planagumà ofm.

LA RENÚNCIA

“Si vols ser perfecte, ves, ven tot el que tens i dona-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me” (Mt 19, 21).

Sant Francesc senzillament va repetir aquestes paraules de Jesús a tots els qui volien ser frares. Renunciar a les possessions es troba entre totes les grans tradicions d'espiritualitat del món. L'Hinduisme, el Budisme, el Jainisme, el Taoisme i fins i tot els sufís de l'Islam i el judaisme parlen de la renúncia com a part intrínseca del creixement espiritual. Jesús no era una excepció. Sant Francesc ho va insistir tant que es coneix com el *Poverello*, que vol dir el petit pobre home d'Assís.

Déu ho va crear tot perquè l'ésser humà ho dominés. Tanmateix, aquest domini vol dir compartir, no apropiació egoïsta. Mahatma Gandhi va dir una vegada: *“La naturalesa ens dona prou per les nostres necessitats, no per les nostres comoditats”*. Quan som avariciosos i acumulem més del que necessitem, robem als necessitats. Això ens portarà a la violència, la guerra i la mort. Una estadística diu que si tens un sostre, vestits sobre el teu cos i prou menjar cada dia, ets un dels qui estan entre el 8% més satisfet de la població del món. Aquest fet ens sorprèn.

De vegades, no ens commou qualsevol informació. Potser estem en un dilema o racionalitzem per què hem de renunciar. La renúncia inicial és com saltar a la piscina al principi d'una cursa. Si no saltem amb energia i entusiasme, no podem guanyar la cursa. De la mateixa manera, el dilema i massa racionalització poden apagar el foc de la renúncia inicial. L'evangeli diu: *“Quan aquell jove va sentir aquestes paraules, se n'anà tot trist, perquè tenia molts béns” (Mt 19, 22).*

D'altra banda, veiem sant Francesc d'Assís, que va renunciar a tot el que tenia, fins i tot el seu vestit, davant del bisbe d'Assís. Quan va renunciar a tot, es va sentir més alliberat i feliç. La paradoxa que

l'home ric se n'anés trist i que sant Francesc se sentís feliç de la seva renúncia és una cosa important que hem d'entendre. Ens convida a reflexionar: Som addictes al consumisme? Les coses que consumim, de fet, no ens consumeixen?

El primer pas de la renúncia és renunciar a les possessions. I la seva culminació és renunciar a sí mateix. A la Creu, Jesús va renunciar a sí mateix. Sant Pau va renunciar a sí mateix i per això podia dir: *"Ja no soc jo qui visc; és Crist qui viu en mi"* (Gal 2, 20). En moltes pintures, hem vist sant Francesc abraçant Jesús crucificat. Només els qui renuncien a sí mateixos, poden ser deixebles de Crist. Jesús mateix diu: *"Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi"* (Mt 16, 24).

La renúncia ens ajuda a avançar en el nostre camí espiritual i al mateix temps ajuda els pobres a realitzar les seves necessitats. Tots hem de donar una mica de nosaltres perquè uns pocs no hagin de donar-ho tot. Conclouré amb les paraules d'Evagri Pòntic (un monjo cristià d'Àsia menor del segle IV dC): *"Renuncia a tot per poder-ho guanyar tot"*.

Fra Arun de Madurai, ofmcap.

Sant Francesc renuncia als seus béns temporals

Antoni Viladomat

OCHO SIGLOS DE LOS SANTOS ESTIGMAS

En el lenguaje militar se llama “santo y seña” a la palabra o frase, solo conocida por algunas personas, que servía para identificarse ante los centinelas o acceder a algún lugar. De hecho, era una señal oral, encubierta que servía de reconocimiento entre tropas y buques amigos. La “contraseña” es la palabra o signo que, juntamente con el “santo y seña”, asegura el mutuo reconocimiento de personas, rondas y centinelas.

Aunque, tal vez el lenguaje militar no sea el más adecuado para hablar de la Estigmatización del monte Alverna, pero a mi modo de percepción, no hay duda de que existe un paralelismo y no lo encuentro excesivamente rocambolesco. A Jesús se le reconoce por las llagas de los clavos y el costado –“mirarán al que atravesaron”-, ¿Por qué no “santo y seña”? Y ahí está Francisco, tal “santo y seña” asegura el mutuo reconocimiento de la persona de Cristo por parte del Pobrecillo. ¿Por qué no “contraseña”? Francisco y el Crucificado se han reconocido una vez más y se han fusionado. Nuestro Padre, a partir de ese momento deviene Evangelio viviente, si cabe, más toavía. Popularmente se le llega a conocer como el “Alter Christus”, nombre que, dicho sea de paso, no se lo dio ñel a él mismo. Francisco se ha identificado tanto con Cristo que ahora es Cristo quien quiere identificarse con él.

Hay otro paralelismo con la vida de su Maestro, nuestro Maestro, en el momento en el que le llega ese legado que para nosotros ha sido y es fundamental. A Jesús le llega la cruz por vivir como ha vivido. Muy posiblemente a Francisco le sean regalados los Estigmas también por vivir como ha vivido. Los momentos de la vida de ambos también se encuentran. Jesús ya está acorralado por las circunstancias. También Francisco vive un momento de acoso y derribo al final de su vida. Jesús ha hecho lo que tenía que hacer aceptándolo todo hasta las últimas consecuencias. Llega a tal punto que se despide de este mundo en la cruz exclamando: “¡Está cumplido!”. Francisco acaba de manera muy semejante: “¡He hecho mi parte que el Señor os enseñe la vuestra!”.

Los Santos Estigmas, que son una gloria para la Orden, tal vez no fueron tan gloriosos para Francisco. El también vivió su “personal pasión” en el dolor de sentirse excluido y extraño en su propia familia y en su propia casa, curiosamente una familia y una casa que el mismo ha generado y que el mismo ha construido. Se siente ninguneado por lo que le rodea y por los que le rodean. Solamente están a su lado los pocos hermanos que han hecho su vida con él desde los inicios y que permanecen fieles a aquel ideal quimérico que entre todos fueron configurando y forjando que, al fin y al cabo, es el nuestro. Tal cual. En la muerte de Jesús que Juan nos narra, poco más o menos igual: ¿Quiénes están al pie de la Cruz?

Quiero hacer mención, creo que viene al pelo, cuando nuestro Padre le explica y describe a Fray León dónde está la Perfecta / Verdadera Alegría: *Te digo que si hubiere tenido paciencia y no me hubiere alterado, que en esto está la verdadera alegría y la verdadera virtud y la salvación del alma.*

Pues seguro, amado y queridísimo Francisco, que para mí, es tal vez por eso que llevas también los mismos estigmas, porque perseguiste tu anhelo hasta el final, por ello luchaste y fuiste fiel. Yo pondría en tu boca la misma expresión de Jesús en el árbol de la Cruz, tú también podrías haber dicho: “¡Está cumplido!”. Pero debería ser muy duro leer los Estigmas desde la Perfecta / Verdadera Alegría, porque si bien son una gloria, también es cierto que están preñados de dolor.

¿Qué nos queda ahora a nosotros? Pues a nosotros nos queda hacer nuestra parte porque tú ya has hecho la tuya. Gracias Francisco por tus Santos Estigmas. Gracias Señor por tu “santo y seña” que se ha hecho “contraseña” y que nos sirve como modelo de identidad.

Fra Joaquim Recasens, ofm

SORTIDA FRATERNA DE FI DE CURS, AL CRAM D'EL PRAT.

Fra Josep Manuel Vallejo ens diu al seu article “Sant Francesc i la naturalesa”

que “L'experiència cristiana de Francesc d'Assís fa de la Creació un nou lloc teològic, les criatures no sols són bones i belles sinó que “parlen” de Déu, en són signe i vestigi, talment com l'obra d'art ens parla del seu autor. Tot l'univers és una sintaxi, un llenguatge, la Creació esdevé com un llibre i un mirall...”

Tomàs de Celano, tot parlant de Sant Francesc també diu: *“Com descriure el seu inefable amor per les criatures de Déu i amb quina dolçor contemplava en elles la saviesa, la potència i la bondat del Creador?”* I encara més: *“Finalment anomenava amb el nom de “germà” o “germana” totes les criatures, descobrint d'una manera admirable i notòria els secrets de cadascuna. I això ho aconseguia perquè havia conquerit la llibertat de la glòria reservada als fills de Déu”.*

Amb tot això, als germans de la fraternitat de Granollers ens va semblar molt adient acomiadar el curs d'una manera que fos lúdica i franciscana a l'hora. Ens va admirar la proposta del germà Josep Maria Garcia-Picola, de visitar el Centre de Recuperació d'Animals Marins de Catalunya, la Fundació CRAM, que és una entitat privada sense ànim de lucre dedicada a la protecció del medi marí i de les espècies que l'habiten. Les seves línies d'actuació són la clínica i rescat de fauna marina, la investigació i conservació d'espècies i ecosistemes marins, i la sensibilització a favor de la conservació dels nostres mars i oceans.

Així, el dissabte 27 de juliol, amb germans d'altres fraternitats, ens vam aplegar a aquest meravellós espai natural del delta del Llobregat, al litoral d'El Prat de Llobregat. Se'ns va fer una dissertació molt interessant al voltant de la biodiversitat de la mar Mediterrània i molt especialment del nostre litoral.

Ens van explicar la gran vulnerabilitat d'un munt d'espècies marines, fent esment de la tortuga "llaüt" i "babaua", i especialment en la "verda". Pel que fa a les foques, ens trobem amb el "vell marí" (foca monje, en espanyol), en perill crític d'extinció. Pels cetacis, la balena "rorqual comú", en perill i pel que fa als peixos, els elasmobranquis, diverses famílies de taurons, com la "tintorera" i la "rajada".

Tot seguit, ens van ensenyar les instal·lacions on tenen diferents animals en recuperació, lesionats sempre per l'acció humana.

Val a dir que vam sortir tots molt contents de la visita, tenint ben present allò tant actual del nostre seràfic Sant Francesc de "Lloat sigueu, Senyor, amb totes les creatures".

Lluís Salas, OFS

O.F.S Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 – Barcelona
Tel. 635612431- ofscatalunya@outlook.es